

ningen er målgruppe, som ved støtte til projekter, hvor kvinder er den direkte målgruppe.

For eksempel er det lykkedes i mange projekter, der drejer sig om vandforsyning, at involvere kvinderne aktivt som nøgleaktører i udviklingen. Det gælder vedligeholdelsen af pumperne og som bogholdere for landsbyens vandkomité, og i det hele taget har disse projekter, som tilsyneladende drejer sig om noget helt andet, været en løftestang for kvinders status i det lokale samfund.

Et kvindespecifikt projekt, man kunne nævne som eksempel på denne type aktivitet, er et projekt om kvinders juridiske rettigheder i det sydlige Afrika. Projektet sammenligner kvinders rettigheder i lovgivningen på det person-, familie- og arveretlige område med de traditionelle og ofte uskrevne regler, der har eksisteret. En vigtig side af projektet er at informere kvinder om deres rettigheder ifølge den lov, der trods alt findes, og som er skrevet ned.

Men uanset hvad vi gør, må vi være sikre på, at programmer og projekter ikke har negative bivirkninger, der ikke er tænkt igennem, og som kunne skade kvinderne, og det kræver faktisk også grundige forberedelser.

Det er ikke mindst på sådanne områder, at der i vores udviklingssamarbejde ligger en udfordring til, at vi følger aktivt op også efter Beijingkonferencen.

Jeg vil også gerne understrege vigtigheden af en effektiv og koordineret opfølgning på befolkningskonferencen, det sociale topmøde og kvindekonferencen. De hænger indholdsmæssigt tæt sammen, og en koordineret indsats såvel for alle bilaterale og multilaterale aktører på det internationale plan som mellem alle aktørerne på det nationale plan er nødvendig.

Lad mig til sidst kort komme ind på et par spørgsmål vedrørende logistikken i forbindelse med begivenhederne i Kina, Danmarks støtte til de internationale forberedelser og de videre danske forberedelser.

Først en bemærkning om Kinas værtskab for konferencen og for det delvis parallelle NGO-forum. Beslutningen om at acceptere Kina som værtsland blev som bekendt truffet allerede i 1992. På grund af menneskerettighedssituationen i Kina har der i de vestlige lande været en hel del debat herom. Man har frygtet, at Kina ikke vil leve op til sine forpligtelser til uhindret adgang for pressen og alle former for private organisationer, enkeltsagsbevægelser og individuelle deltagere i det sideløbende NGO-forum.

Denne frygt er for nylig blevet understreget af, at de kinesiske myndigheder har meddelt, at NGO-forum flyttes til et sted uden for Beijing ca. 50 km fra den officielle konference.

Danmark har sammen med de øvrige EU-lande protesteret over disse planer, som, hvis de føres ud i livet, vil påvirke, at den nære kontakt mellem de officielle delegationer og deltagerne i NGO-forum i praksis vil blive meget besværlig. Det forlyder, at det nye sted heller ikke har faciliteter til at opfylde de mange forskellige krav, som et arrangement af den art stiller.

Der ventes nu på, om presset på Kina i denne sag kan få myndighederne til at omgøre beslutningen og flytte NGO-forum tilbage til Beijing, eventuelt til det stadion, hvor De Asiatiske Lege blev afholdt for nogle år siden.

Regeringen har i øvrigt støttet såvel FN's konferenceseekretariat som NGO-forum-sekretariatet med henblik på at medvirke til, at de praktiske forberedelser blev så effektive som muligt. Vi har også styrket forberedelsesprocessen specielt i Sydasiens gennem et koordineringsprojekt, som skal sikre størst mulig udbredelse af dokumentation og oplysninger om konferencen i regionen. Desuden skal projektet sikre, at flest mulig lande deltager i forberedelsesprocessen.

Endelig har en række internationale kvindenetværk modtaget støtte til forberedelsesarbejdet og til arrangementer på NGO-forum. I alt har Danmark således ydet ca. 2,2 mio. US dollars til de internationale forberedelser. Hertil kommer, at Danske Kvinders Nationalråd, som har påtaget sig en formidlingsrolle i Danmark, har fået hen ved 600.000 kr. til dette arbejde.

Inden jeg overlader næste indlæg til socialministeren, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at forberedelsesprocessen endnu ikke er færdig. I Danmark fortsætter arbejdet i regeringskomiteen under socialministerens ledelse, men regeringens målsætning ligger fast. På internationalt plan skal konferencen bidrage til, at kvinder inddrages i samfundsudviklingen på alle planer og i alle lande, først og fremmest fordi kvinderne naturligvis har krav på dette, men også fordi intet samfund, hverken det danske eller det fattigste udviklingsland, menneskeligt og økonomisk har råd til at se bort fra halvdelen af befolkningen. Vi ved nu – ikke mindst efter analyserne i forberedelserne til topmødet i København – at en bæredygtig demokratisk og socialt retfærdig udvikling ikke kan skabes, uden at kvinderne placeres centralt i processen.